

Dvojka

**B
ř
e
n
e
n**
2014

Tajná přání

OBSAH

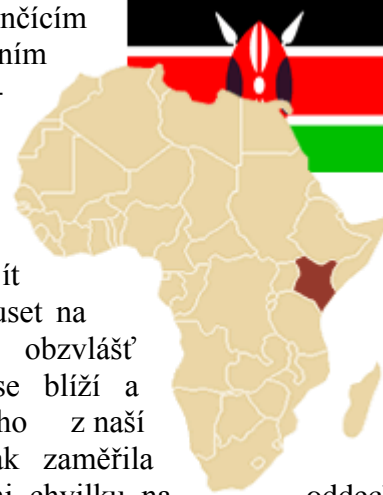
OBSAH	- 2 -
KDYŽ JSEM SE NA DEN STAL KEŇSKÝM BĚŽCEM	- 3 -
VTIPY	- 6 -
VÝŇATEK Z DENÍKU ŽÁKA	- 7 -
SOUTĚŽ V MALOVÁNÍ	- 8 -
OSMISMĚRKA	- 10 -
CITÁTY – PŘÁNÍ	- 11 -
ROBERTŮV SEN	- 11 -
TÉMA ČÍSLA	- 13 -
NAŠI ÚSPĚŠNÍ ABSOLVENTI	- 13 -
IVAN ERBEN	- 13 -
BARBORA POLÁKOVÁ	- 16 -
TOMÁŠ SLAVÍČEK	- 18 -
BOGLÁRKA STRUHÁR.....	- 21 -
NAŠI UČITELÉ A JEJICH SNY A PŘÁNÍ	- 25 -
HELENA KOPŘIVOVÁ.....	- 25 -
VLADIMÍR HRADECKÝ	- 27 -
ELIŠKA DOUBRAVOVÁ	- 28 -
DANIELA NOVOTNÁ.....	- 29 -
KŘÍŽOVKA	- 30 -
Z HODIN ČEŠTINY	- 31 -
JAK NÁM JDE NEPŘETRŽITÉ PSANÍ.....	- 31 -
SPOJOVAČKA	- 33 -
LYŽÁK	- 34 -

Titulní stránku nakreslila Michaela Karešová, 9. B

Když jsem se na den stal keňským běžcem

Konečně je dnešní den už za mnou, pomyslel jsem si, když jsem hodil po příchodu domů tašku k psacímu stolu. Vánoční prázdniny dávno pryč a místo novoroční pohody zuří ve škole běs s končícím pololetím a uzavíráním známek. Třeba dnes - čtvrtletka z matiky, zkoušení z dějepisu a test z angličtiny. Zítra to nebude asi o moc lepší. Takže bych se raději měl jít učit chemii, než budu muset na trénink. Ten je dnes obzvlášť náročný. Jarní sezóna se blíží a trenérka nešetří nikoho z naší skupiny, na mě se však zaměřila speciálně, nenechá mi ani chvíli na oddech. Po tréninku mám pocit, že zvládnou tak akorát sprchu a večeři. Přesto se však musím kouknout ještě na chemii. V deset večer jsem absolutně vyčerpaný a lezu do postele. Smutně kouknu na knížku Běhání s Keňany, ke které jsem se dnes opět nedostal. Při usínání přemýšlím, jaké by to bylo žít v Africe...

Zavrtím se v posteli. Je nějaká tvrdá a pořád mi něco bzučí u ucha a lechtá na obličej. Chci si přetáhnout přes hlavu deku, ale místo toho mi ji někdo sebere. Dnes však vážně nemám náladu na vtípky své sestry. Otevřu oči, abych ji mohl hned po ránu vynadat, ale místo toho koukám na malého černouška. Pak druhého, třetího, čtvrtého, kolik jich tu jen je? Když se lépe rozhlédnu,

zjistím, že postel je tvrdá, protože ležím na zemi, lezou po mě mouchy a malé děti mě nutí vstávat, abych šel trénovat. Rád bych, ale musím přeci do školy. Děti se mi smějí a říkají mi, že do školy chodí z naší rodiny přeci jen nejstarší bratr. Já musím jít trénovat, abych vyhrával závody a rodina měla příští měsíc co jíst. Trénink místo školy mi zní dobře, tak si dám snídani a vyrazím. Místo ovesné kaše a ovoce mě však čeká jen miska rýže a něco vzdáleně připomínající čaj. Po „snídani“ hledám svoje super boty do terénu, ale opět chyba. Tady se běhá na boso. Na boso? Opravdu je tomu tak, jak se ujistím, když vyjdu z chýše. Venku je už pořádné teplo a slunce začíná pálit. Přesto se před každým domkem protahuje několik kluků. Že bych nebyl jediná hvězda v tomhle kraji? Jak brzy zjistím, trénujeme všichni společně, ale pak jsme soupeři. Po protažení všichni vybíháme na ranní trénink.

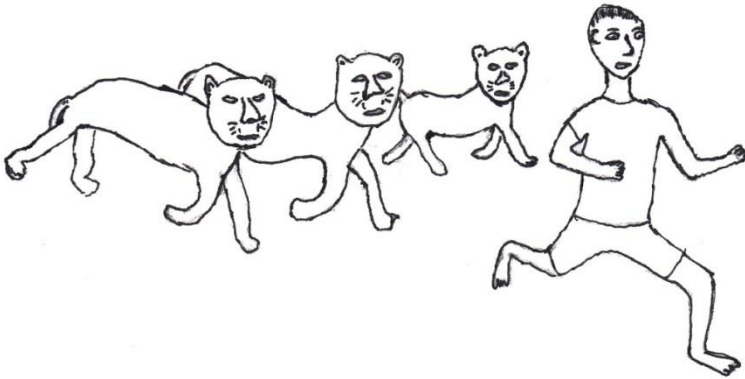
Po prvním kilometru toho začínám mít dost. Žaludek mi kručí, v puse sucho, nohy rozdrásané od kamínků na cestě, hlava pálí... Jsem ale asi jediný, komu to vadí. Ostatní vypadají, že se teprve rozehřívají. Pomalu si začínám zvykat na bolest a nechci se nechat zahanbit. Už dávno беру z rezerv. Běh je nekonečný. Když myslím, že to zabalím, uvidím v dálce naší vesnici. Doběhnu to. Chci si dát energit'ák a müsli tyčinku. Místo toho mě však čeká něco zvláštního – místní ugali – a já s láskou vzpomínám na rýži ke snídani. Aspoň, že mám klid. Opět chyba. Musím upevnit listy na střeše, dojít s kanystrem pro vodu, nakrmit čtyři slepice na dvorku a hlídat brečící mimino. A už na mě volají ostatní kluci. Další trénink! Snad to bude větší pohoda. Lehké protažení a už následuje běh, ven z vesnice na volné prostranství. Tentokrát to však bereme jiným směrem, tempo se začíná stupňovat a napětí zvyšovat. Zpozoruji stádo pasoucích se zeber,

Dvojka

v dálce vidím žirafy a slyším troubit slony. Kluci ve skupině běží stále rychleji a často se za sebe otáčí. Proč? Otočím se také, ale nic. Jsem unavený a nohy se mi začínají podlamovat. Přesto společně s ostatními zrychlují. Opět se otočím a zařvu zděšením. Za námi běží tři lvice! Běžím. Makám, co to dá. Ale už nemůžu, melu z posledního, mám dost. Cítím je za sebou, nohy tuhnou. Chci, hrozně chci, ale nemám sílu. Otočím se a cítím ostrou bolest. Padám přes kámen a už mě mají. Vidím jen ostré tesáky...

Zařvu zděšením! Postel je měkká, peřinu mám, žádné mouchy, černoušci nikde a mobil vyzvání budíček. Jsem zpocený a utahaný, jako kdybych právě uběhl svůj životní závod. Udělám si ovesnou kaši a koukám přitom do učebnice chemie. Mám jídlo, oblečení, chodím do školy a odpoledne si vezmu super boty na trénink. Člověk někdy neví, co má, dokud o to nepříjde. Aspoň ve svých představách. Ten týden se na knížku Běhání s Keňany už ani nepodívám!

Jiří Křeček, 9. B

Nakreslil Otakar Racek, 9. B

VTIPY

Vyhodí moře na břeh zlatou rybku. Jde kolem dědeček a rybka na něj volá: „Když mě hodíš zpátky, splním ti tři přání.“ Ale dědeček do ní kopne se slovy: „Já na tebe pečů, já jsme kouzelný dědeček.“

Chytil rybář zlatou rybku a nahlas dumá: „Budeš na másle se šalvějí, s trochou tymiánu...“ Rybka ho přeruší: „Když mě pustíš, splním ti tři přání!“ „Chtěl bych, abychom měli v parlamentu jen samé slušné, poctivé a inteligentní poslance.“ Rybka se smutně podívá a zeptá se: „Říkal jsi na másle se šalvějí a tymiánem?“

Ruský zbohatlík chytí zlatou rybku, zálibně si ji prohlíží a povídá: „Co pro tebe ty chudinko zlatá, můžu udělat?!“

Policista chytí zlatou rybku a ta mu slibuje, že mu splní tři přání. Ten chvílku přemýšlí a pak povídá: „Občanský, technický a řidičský průkaz.“

Lukáš Kloc a Jonáš Březina, 9. B

Výňatek z deníku žáka

Na Den záchranářů jsem s rodinou byla na letišti na Pašince. Bylo krásně, všichni měli dobrou náladu, až na mě. Nemohla jsem letět vyhlídkovým letadlem jako bráchové, protože jsem byla moc malá, a tak jsem se s maminkou procházela mezi prodejními stánky. V tom jsem ji ale uviděla. Byla to krásná plastová Barbie ve fialových šatech s blondátými vlásy. V tu chvíli pro mě neexistovalo nic jiného. Jen jsem prostě věděla, že ji musím mít. Utekla jsem od mamky a běžela jsem ke stánku. Hned jsem jí začala vysvětlovat, že ji nutně potřebuji. Ale nechtěla mi ji za nic na světě koupit. A tak jsem nasadila plán B, který spočíval v srdceryvném pláči. Bohužel nezabral. Na řadu přišel tedy plán C, u kterého se mamka tvářila, že mě nezná, protože jsem začala hystericky brečet a řvát. Byla jsem odvedena pryč, ale k panence jsem se stejně pořád vracela. Mezitím se vrátili bráchové a taťka z letu a i ti se radši tvářili, že ke mně nepatří, protože jsem pořád brečela. Když mě chtěli odlákat, začala jsem se válet po zemi. Šťastnou náhodou se tam objevila babička s dědou a já jim začala žalovat, že mi rodiče nechťejí koupit panenku. Babička to vyřešila. Řekla, že když už budu hodná a nebudu vyvádět, panenku dostanu. Slíbila jsem všechno, jen abych ji měla. V momentě, kdy mi prodavačka podávala moji novou panenku, jsem byla asi nejšťastnější holčičkou na světě. Ale dlouho to štěstí netrvalo. Byl čas oběda a já si dala párek v rohlíku s kečupem. To byla má osudová chyba. S chutí jsem se zakousla do jídla a bylo to. Kečup přistál panence na hlavě. Z blondýny se tak náhle stala zrzka. Stejně mě to ale moc netrápilo, hlavně, že jsem ji měla.

Michaela Veselá, 8. B

Soutěž v malování

evropský
sociální
fond v ČR

EVROPSKÁ UNIE

MINISTERSTVO ŠKOLSTVÍ,
MLÁDEŽE A TĚLOVÝCHOVY

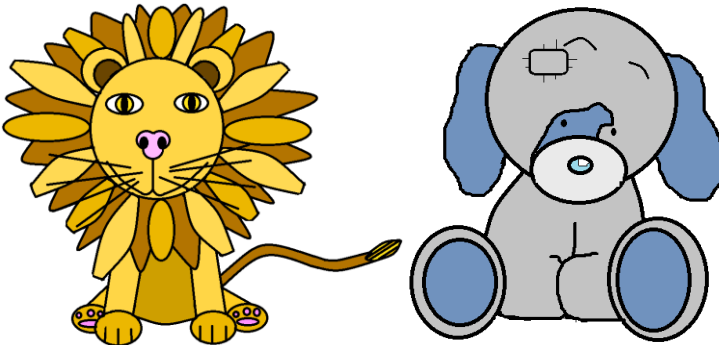
OP Vzdělávání
pro konkurenceschopnost

INVESTICE DO ROZVOJE VZDĚLÁVÁNÍ

PRVNÍ KOLO:

Když nám paní učitelka řekla o soutěži, všichni jsme trochu váhali, ale zkusit můžeme všechno. Tak jsme se rozmysleli a souhlasili. Teď už jsme mohli začít malovat podle návodu v hodině informatiky. V první hodině jsme měli udělat povinné prasátko a dobrovolné zvíře, ve kterém většina spolužáků pokračovala další hodinu. Po napínavém týdnu jsme se konečně dočkali výsledků. Pět žáků z 6. A postoupilo do finále.

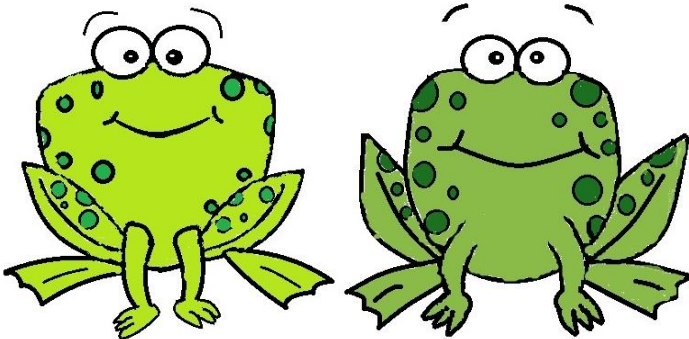

nakreslila Kateřina Kukulová a Lucie Hrabová, 6. A

DRUHÉ KOLO:

Když jsem zjistila, že jsem postoupila, měla jsem sice radost, ale začala jsem být i trochu napjatá, co mne v druhém kole čeká. Myslela jsem, že si budeme opět moci vybrat dobrovolné zvířátko. Před soutěží jsem byla strašně nervózní, nevím jak ostatní, ale já ano. Konečně jsme se všichni sešli a tak nám kluci z podnikatelky v Kolíně mohli rozdat pokyny. Oni tu soutěž totiž pořádali. Jen co jsem zadání uviděla, trošku jsem se zděsila, protože jsme měli namalovat žabu a ta mi nikdy nešla. Sice jsme na to měli hodinu, ale ta utekla tak rychle, že jsem se bála, aby byl můj obrázek včas hotový. Na štěstí jsem žabu stihla, dodělala a ještě jsem měla čas na poslední úpravy. Pak jsme museli jít na chvíli na chodbu počkat, než se porotci definitivně rozhodnou. Za několik minut nás přivolali, řekli nám pořadí, rozdali diplomy a moc pěkné ceny. Nakonec jsem ráda, že jsem do soutěže šla. Bylo pěkné si to zkusit a akce se moc vydařila.

Kateřina a Tereza Kukulovy, 6. A

nakreslil Filip Lerich a Tereza Kukulová, 6. A

OSMISMĚRKA

Vyškrtejte 20 povolání a ze zbylých 14 písmen vám vznikne tajenka.

P B K O S M O N A U T
R O A K L E T I Č U L
Č S P S T O L I P É E
Í K L E Z Y S T K K T
Š L A K L A U A B Í U
N A' V R H A' Ř K A N Š
Í Ř Č E U D Ř E C D K
K J Í T E S A Ř E E A
L É K A' R N Í K D Z A
R A K Ř A' N I T Ě V K
Ř A' R K U C K O V A' Ř
A K Č A V A D O R P O

Iveta Zvoniková, 9. B

CITÁTY – PŘÁNÍ

„Nesplněná přání jsou krásná, protože trvají. Je-li přání splněno, hyne.“

Miroslav Horníček

„Osud má dva způsoby, jak nás drtit – odmítáním našich přání a jejich plněním.“

Henri Frédéric Amiel

„Vítr nevaně podle přání plachetnice.“

Arabské přísloví

„Empatie je ochota naladit se na pocity ostatních lidí, všimnout si jejich nevyslovených přání a rozumět jejich potřebám.“

Thérese Jacobs-Stewart

„Zdůrazňovat okázale svou připravenost k obraně je známkou tajného přání, aby bylo zaútočeno.“

Bertolt Brecht

Filip Havrda, 9. B

Robertův sen

Mým snem vždy bylo zapsat se do historie sportu, ale dokázat to bylo vzhledem k mým fyzickým možnostem a genetickou informací děděnou naší rodinou po sedm pokolení téměř vyloučeno. A proto jsem se rozhodl vymyslet svůj vlastní sport. Dostal jméno Tfuť Thajxl.

Bohužel i přes všechno mé snažení a kouzlo tohoto sportu mi jeho vedení do společnosti České unie bojových umění zakázala. No, jejich škoda. Nazdar!

Natálie Pavlíčková a Marie Petricjuková, 9. B

TFUJ THAJXL

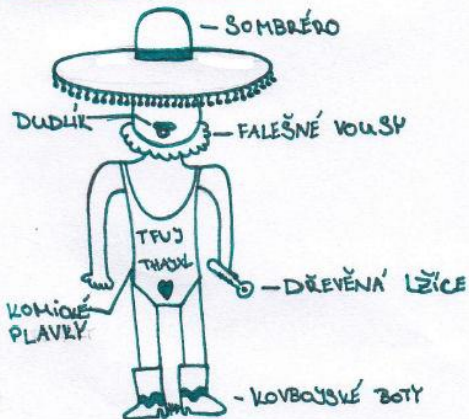
- NOVÝ SPORT
- EXOTICKÝ SPORT Z ČECH
- ZAJÍMAVÝ NÁZEV
- VTÍPNÁ PODÍVANÁ

ZBRUSU NOVÝ KURZ

BOJOVÉHO SPORTU „TFUJ THAJXL“. ZAJÍMAVÉ ZAOLNĚNÍ
VOLNÉHO ČASU VAŠICH CAPARTŮ. CENA KURSU NA
ČTVRTROU POUHE 2000 Kč.

BOJOVÝ POZDRAV - NAZDAR!

TRADICE „TFUJ THAJXL“

BOJUJE SE VĚDY 5x3 MINUTY.

VYHRÁVÁ TEN KDO DRUHÉHO NEJVÍCE PONIŽÍ.

JE TO SKVĚLÁ ZA'BAVA!

NAŠE
STRÁNKY: inciswf.com/inci.swf

TÉMA ČÍSLA NAŠI ÚSPĚŠNÍ ABSOLVENTI

Prostory, které dnes a denně obýváme za účelem vzdělávání se (ne, že by to byl vždy ten hlavní), navštěvovaly i osobnosti, o kterých se dá prohlásit, že to někam dotáhli a mohou pro nás být vzorem.

Jsme moc rádi, že jsme je mohli oslovit a položit jim několik otázek, které se nesou v duchu tématu našeho čísla

Ivan Erben

Ivan Erben navštěvoval matematickou třídu naší školy až do devátého ročníku, který ukončil v roce 2000. Následně studoval na Gymnáziu Kolín a Lékařské fakultě Univerzity Karlovy. Dnes pracuje jako lékař na oddělení anesteziologie a resuscitace v Bayreuthu.

Mezi jeho zájmy patří sport, airsoft, výtvarné umění a vaření.

Jaké dětské přání se Vám prozatím nesplnilo, přesto to s ním ještě nevzdáváte?

Napadají mě dvě věci.. Vždycky jsem chtěl mít psa a přál si podívat se do vesmíru. Tu první věc si přeji pořádně. A tu druhou, vzhledem k neuvěřitelnému tempu technického pokroku, nevzdávám, ale pokud ji už nestihnou tak se vlastně zase tolik zlobit nebudu.

Oslovili jsme Vás, protože jste úspěšný v tom, co děláte. Jaký typ žáka základní školy jste byl?

Moc vzorný a pilný školák jsem zrovna nebyl. Často jsem zapomínal učební pomůcky, sem tam se objevila v žákovské knížce poznámka (především „soustavně ruší“), ale na druhé straně když bylo potřeba s něčím pomoci, rád jsem se zúčastnil. A známky? Ty jsem vídal v celé krásné šíři, i když naštěstí ty z toho špatného konce nebyly tolik časté.

Když se řekne „základní škola“, co prvního Vás napadne?

Ta naše! Žlutá fasáda s věžičkou, kamenná balustráda v zatáčce na kopečku, široké centrální schodiště, křížové klenby v mezaninu a katry na chodbách, co se daly otevřít jen z jedné strany. Samozřejmě spolužáci a učitelé.

Jaký typ učitele jste měl rád?

Ty, kteří dokázali zaujmout žáka i zprvu nezajímavým, ba dokonce nudným tématem, že si dodnes některé věci pořád ještě pamatuji. A dále ty, se kterými byla nějaká legrace

Setkáváte se se svými bývalými spolužáky?

S některými poměrně pravidelně a některé jsem už dlouho neviděl.

My se za chvíli rozutečeme na různé střední školy. Myslíte si, že je to velká změna, nebo to přežijeme v pohodě?

Těžké to nebude a přežijete to úplně bez problému. Možná bude zpočátku těžší se adaptovat na nový kolektiv, prostředí a životní tempo, ale jak řekl Charles Darwin, nepřežije ten nejsilnější ani ten nejinteligentnější, ale ten, co se dokáže změnám přizpůsobit.

Nějaká užitečná rada či tip, jak se na tuhle změnu připravit?

V dnešní době internetu a komunikačních technologií (facebook, skype, email...) není vůbec problém zůstat v kontaktu a plánovat společné věci do budoucna, i když se rozprchnete na všechny strany.

Věděli jste už v deváté třídě, že se budete živit tím, co teď děláte?

Nevěděl. Chtěl jsem se věnovat IT, a to dokonce ještě první dva a půl roku na gymnáziu.

Jste natolik bohatý, abyste si koupil slona, nebo aspoň žirafu, tu mají lidi taky rádi...?

Nemám nejmenší představu, kolik takové zvíře může stát peněz. Ale jedno vím jistě, i kdybych ho měl dostat darem, musel bych ho odmítnout, protože by se v mých rukou trápilo. Myslím, že ten pes bude stačit :-).

Kdo by Vás měl hrát ve filmu, pokud by se natáčel Váš životní příběh?

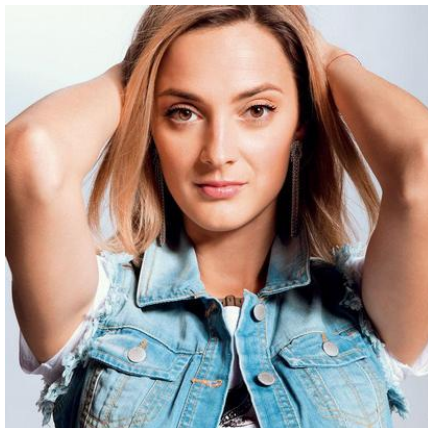
Asi by mi to bylo jedno, ale kdyby to mohl být J. P. Belmondo, tak by to mohlo i bavit.

Barbora Poláková

Barbora Poláková chodila na naší škole do matematické třídy, a to až do sedmého ročníku, který ukončila v roce 1997.

Ve studiu pokračovala na EKO Gymnáziu v Poděbradech a následně pokračovala oborem činohra na Divadelní fakultě Akademie múzických umění v Praze.

Divadlu se věnovala již od svých deseti let. Dnes je známa nejen jako herečka, ale i jako zpěvačka. V roce 2012 jste ji mohli vidět jako tanečnici v soutěži StarDance.

Jaké dětské přání se Vám prozatím nesplnilo, přesto to s ním ještě nevzdáváte?

Hm..žádné. Já moc přání neměla. Chtěla jsem se ve dvanácti setkat s frontmanem kapely East 17, což se i stalo. Trochu mne to zklamalo a od té doby jsem jen vlála a dávala pozor, kudy mě život chce vést. Abych nešla sama proti sobě.

Oslovili jsme Vás, protože jste úspěšná v tom, co děláte. Jaký typ žaka základní školy jste byla?

Nic moc. Myslím, že jsem měla dvojky. Doma jsem se neučila vůbec, a to, co jsem se naučila z hodin, jsem si pak nějak zpracovala v hlavě. Nebyla jsem nikdy

ambiciózní jedničkářka. Spíš jsem litala s kamarády po venku nebo dělala kraviny o přestávkách.

Když se řekne „základní škola“, co prvního Vás napadne?

Jak k nám do hodiny vlítl čmelák a holub zároveň a holky pištěly a kluci chytali holuba a honili čmeláka.

Jaký typ učitele jste měla ráda?

Nebojující se svým vlastním egem.

Setkáváte se se svými bývalými spolužáky?

Ne. Odešla jsem v sedmičce na gympl, tak se to nějak zpřetrhalo.

My se za chvíli rozutečeme na různé střední školy. Myslíte si, že je to velká změna, nebo to přežijeme v pohodě?

Přežijete to tak, jak si to nastavíte. Já si užila nejvíc vysokou. Protože jsem dělala to, co mě bavilo nejvíc ze všeho na světě. Je potřeba, myslím, koukat na to, co nám přináší největší radost. Která práce nás baví. Bez ohledu na peníze. Peníze pak přijdou samy.

Nějaká užitečná rada či tip, jak se na tuhle změnu připravit?

Na žádnou změnu se nejde připravit. Co když se změní i ta změna?

Věděli jste už v deváté třídě, že se budete živit tím, co teď děláte?

Ano.

Jste natolik bohatá, abyste si koupila slona, nebo aspoň žirafu, tu mají lidi taky rádi...?

Asi bych si mohla koupit slona i žirafu. Ale proč bych to dělala? Mají běhat tam, kde jsou doma. Tam jsou šťastní a svobodní.

Kdo by Vás měl hrát ve filmu, pokud by se natáčel Váš životní příběh?

Karel Roden.

Tomáš Slavíček

Tomáš Slavíček ukončil naši školu v matematické třídě ve školním roce 1996/1997. Následovala průmyslovka v Kutné Hoře. Dalším krůčkem ve vzdělání byla Fakulta jaderná a fyzikálně inženýrská ČVUT v Praze a následné studium ve Švédsku.

V současnosti pracuje jako vědec v oblasti jaderné fyziky.

Jaké dětské přání se Vám prozatím nesplnilo, přesto to s ním ještě nevzdáváte?

Nevzpomínám si na žádná dětská přání, která bych si nesplnil nebo po nich stále toužil. Možná být bohatý a hodně cestovat. Díky mému zaměstnání se mi to druhé částečně plní a to první se naopak díky němu asi nikdy nesplní. Ale člověk nemůže mít vše, po čem kdy toužil.

Oslovili jsme Vás, protože jste úspěšný/á v tom, co děláte. Jaký typ žáka základní školy jste byl/a?

To by měli spíše posoudit moji učitelé, ale řekl bych, že klidný a tichý, ale určitě ne premiant třídy. Paní učitelka Brynychová mě nejednou vytahala za ucho.

Když se řekne „základní škola“, co prvního Vás napadne?

Spousta zábavy. Nemám na základní školu negativní vzpomínky, což je s podivem, jelikož většinou si pamatujeme spíše to špatné než to dobré. Ale mě škola doopravdy bavila, pak na střední a hlavně na vysoké už to nebyla taková sranda, ale napravil jsem si to při studiu ve Švédsku, kde jsem si to hodně užil.

Jaký typ učitele jste měl rád?

Nejradši mám ty, kteří jsou schopni zaujmout výkladem a zvládají předkládat i praktické příklady.

Setkáváte se se svými bývalými spolužáky?

Popravdě moc ne. S několika mám to štěstí, že je potkávám při cestě do práce, s některými se „setkávám“ prostřednictvím sociálních sítí. Bohužel se v naší třídě tradice pravidelných třídních srazů neuchytila, a tak se nesetkáváme ve větší skupině.

My se za chvíli rozutečeme na různé střední školy. Myslíte si, že je to velká změna, nebo to přežijeme v pohodě?

Určitě to velká změna není a dá se to přežít. Pouze se zvýší míra zodpovědnosti za vlastní život. Měli byste si uvědomit, že výběr střední školy ovlivní celý váš následující život. Spousta z vás si pravděpodobně vybere školu s obecným zaměřením, jakou jsou gymnázia nebo ekonomické školy. Doufám ale, že nezanedbatelná část z vás si vybere školy s technickým zaměřením a budou ve

svém životě něco tvořit. Sám jsem se pokoušel dostat na gymnázium, ale neprošel jsem přijímacím řízením. Ačkoliv se to může zdát nelogické, v této době si tohoto neúspěchu velice cením.

Nějaká užitečná rada či tip, jak se na tuhle změnu připravit?

Hlavně se z toho nepo... Musíte si uvědomit, že s každým stupněm vzdělání, který pokoříte, se vám v životě otevírají další a další možnosti, co v životě budete moci dělat. Po střední, doufejme, přijde vysoká škola, pak postgraduální studium. Každý stupeň bude mít vyšší nároky na vaše schopnosti, znalosti a míru samostatnosti. Ale vy už s touto změnou zkušenosti máte. Pravděpodobně většina z vás chodila do školky a přechod základní školu jste zvládli. Stejně tak zvládnete i přestup na střední. Možná vám bude muset na začátku někdo pomoci, stejně jako v první třídě některým z vás pomáhali se zavázáním bot, ale když budete chtít, tak vše zvládnete.

Věděli jste už v deváté třídě, že se budete živit tím, co teď děláte?

To jsem určitě nevěděl. Až v průběhu střední školy jsem začal vidět obrysy své budoucnosti. Nejprve jsem si přál pracovat stejně jako Homer Simpson v jaderné elektrárně, ale pak jsem dostal nabídku věnovat se oboru, kterému, jak řekl můj vedoucí, nerozumí v ČR nikdo, a když do něj přibude další, tak se nic nestane a stal se ze mě vědec.

Jste natolik bohatý, abyste si koupil slona, nebo aspoň žirafu, tu mají lidi taky rádi...?

Myslím si, že jsem dostatečně bohatý na to, abych si mohl koupit cokoli, co mi bude k užitku a budu z toho

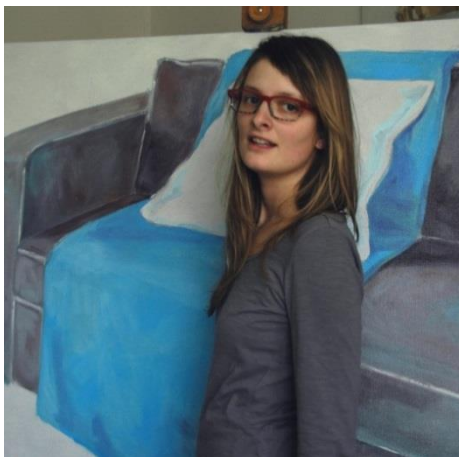
mít radost. Slon a asi ani žirafa do této kategorie nepatří, a kdyby tak já mám radši hrochy.

Kdo by Vás měl hrát ve filmu, pokud by se natáčel Váš životní příběh?

Sean Connery.

Boglárka Struhár

Boglárka Struhár absolvovala matematickou třídu naší školy v roce 2000. Následně pokračovala na Gymnáziu Jiřího Ortena v Kutné Hoře a po jeho absolvování studovala na Fakultě Umění Ostravské univerzity v Ostravě.

Již od dětství ji zajímalo výtvarné umění. A svůj sen si splnila. Dnes má za sebou řadu výstav svých prací.

Jaké dětské přání se Vám prozatím nesplnilo, přesto to s ním ještě nevzdáváte?

Kdysi jsem slyšela takovou zajímavou věc. Že dokud má člověk rodiče, je stále dítětem. Myslím, že je v tom velký kus pravdy a možná mě to i trochu omlouvá, že se občas jako dítě chovám. Člověku se všechna přání plní, jen možná ne vždy podle jeho představ, ale správnost

zjistí až s odstupem času. Dětské sny jsou pěkné a je dobře, že si je člověk vytváří, protože bez nich by se neposouval dopředu. Každopádně mé sny se točí stále kolem umění a malými krůčky je plním.

Oslovili jsme Vás, protože jste úspěšná v tom, co děláte. Jaký typ žáka základní školy jste byla?

To byste se raději měli zeptat pana učitele Hradeckého. Myslím, že jsem zrovna poslušná nebyla a příliš dobře jsem se neučila. Hodně předmětů mi přišlo zbytečných a mě zajímaly jiné věci. To bohužel již na střední škole nikdo neřešil a tvrdě jsem narazila. Prostě se musí zatnout zuby a plnit požadavky učitelů a profesorů. Do teď jsem přesvědčená o tom, že vše co do života potřebuji, mi dala základní škola.

Když se řekne „základní škola“, co prvního Vás napadne?

Pan učitel Hradecký. Jednoznačně.

Jaký typ učitele jste měla ráda?

Určitě bych odpověděla stejně jako v předchozí otázce, ale asi byste chtěli slyšet toho víc. Myslím, že typ člověka jako učitele jakého jsem tenkrát preferovala, mám ráda i teď. Člověk s nadhledem, originalitou. Smyslem pro řád, jednoduchost, smysluplnost a s kapkou humoru. Samozřejmě musí se umět zasmát i sám sobě:-)

Setkáváte se svými bývalými spolužáky?

Řekla bych, že příliš ne. Každý z nás již má svůj život v různých místech republiky nebo i země, takže domluvit se na nějakém srazu je trochu náročné. I přes to vždy říkám – když se chce, tak jde vše... už abych začala něco organizovat.

My se za chvíli rozutečeme na různé střední školy. Myslíte si, že je to velká změna, nebo to přežijeme v pohodě?

Nechci strašit, ale asi jak kdo. Pro mě střední škola byla jedním velkým traumatizujícím zážitkem a s těmi lidmi jsem se po maturitě již nikdy nesetkala. Pevně doufám, že to tak i zůstane. Jen pro informaci – maturovala jsem před 10ti lety. Sama jsem se toho čísla lekla:-)

Moc však neklesejte na duchu. Přeji vám všem, aby to byl bezstarostný zlom v životě. Ať vám vše dobře klapne a máte z toho spíše radost než utrpení. Je to však na každém z vás!

Nějaká užitečná rada či tip, jak se na tuhle změnu připravit?

Na změnu se nikdy nepřipravíte, protože nevíte, co vám přinese. Vždy se to však nějak utřepe a čas ukáže, jak jste v čem obstáli. Stačí si vzpomenout na váš první rok ve škole. To jsou podle mě největší změny v životě člověka, takže to nejhorsí už je za vámi. Gratuluji!

Věděla jste už v deváté třídě, že se budete živit tím, co teď děláte?

Ani ve snu mě to nenapadlo:-) měla jsem trochu jinou představu o budoucnosti, ale i tak jsem moc spokojená. Je to něco jiného, ale jelikož se stále pohybuji na vlně umění, tak mě vůbec nemrzí, že jsem v očích některých lidí jen „prodavačka“. Neberu to tak a myslím, že zákazníci to vycítili.

Co jsem ale již od malička věděla je, že se budu chtít věnovat umění a je tomu tak. Tvořím vlastní věci, vystavuji a zapojuji se do různých uměleckých aktivit. Není to však ještě v takové fázi, že bych se tím mohla

Dvojka

živit, proto mám k tomu fixní práci. Doufám ale, že jednou ta chvíle přijde, kdy se do toho pustím naplno.

Jste natolik bohatá, abyste si koupila slona, nebo aspoň žirafu, tu mají lidi taky rádi...?

Možná tak plyšového ... :-)

Kdo by Vás měl hrát ve filmu, pokud by se natáčel Váš životní příběh?

Zřejmě nějaká hodně dobrá herečka. Jsem komplikovaná postava. Škoda, že nejsem chlap. Napadají mě samí herci. Asi dobré herečky vymřely.

*nakreslila Boglárka Struhár
otázky připravili žáci 9. B*

NAŠI UČITELÉ A JEJICH SNY A PŘÁNÍ

I v tomto čísle nesmí chybět tradiční rozhovor s učiteli, téma je nasnadě...

HELENA KOPŘIVOVÁ

Když jste ještě navštěvovala školu, snila jste někdy o hodinách?

Denní snění? Samo sebou. Nejvíce jsem si to dovozovala asi o matice, ta mě těžce nebavila...

O čem se Vám nejčastěji zdá?

To nedokážu říct. Mívám barvité sny všeho druhu, dokonce si je i často vědomě ovlivňuji. Řeknu si: "Je to tvůj sen, tak ať kouká skončit dobře!"

Učíte češtinu, tak něco více profesního... Jaká kniha se vám vybaví, když se řekne: „Sny a přání“?

Všechny, které jsem kdy přečetla. Vybaví se mi všichni hrdinové, se kterými jsem se kdy ztotožnila, jejichž příběhy jsem chtěla žít. Za všechny knihy, ke

kterým se ráda vracím – Malý princ, Kulhavý poutník a Pýcha a předsudek.

V souvislosti se sny a přáními se mi ale také vybaví skvělý britský film, který jsem kdysi zhlédla. Jmenuje se Nový rok. Dva přátelé ztratí při lavinovém neštěstí své kamarády, při cestě na hory ale natočí video, kde se každý z party svěří s tím, co by si přál stihnout udělat před smrtí. Dva přeživší pak tato přání celý rok plní a jsou to rozličné věci, takže například zapálí školu, dají pěstí policistovi či jedou na zmrzku do Timbuktu. Doporučuji.

Kdybyste měla napsat slohovou práci na toto téma, o čem by byla?

Asi bych zvolila úvahu: Pozor na to, co si přeješ, mohlo by se ti to splnit. Možná vám toto téma zadám, co vy na to? ☺

Sníte často?

Neustále, bez snění se nedá být.

Máte nějaký sen? Nějaké přání, čeho chcete dosáhnout nebo co chcete zažít?

Vše se dá shrnout do jediného, být se sebou spokojená, žít bez výčitek. Od puberty ale sním o tom, že si jednou zazpívám se swingovým orchestrem – big bandem.

A nyní mám jedno malé přání, už vás konečně naučit používat “byste” a ne “by jste” - vaše otázky jsou toho plné...

Prála byste si být bohatý arabský 'šejk' ?

Bohatá? Ano. Muž? Možná. Šejk? Nikoli.

VLADIMÍR HRADECKÝ

Když porovnáte svá přání z dětství s přáními vašich dětí, čím se od sebe liší?

Jelikož mám děti ještě malé, jsou jejich přání trochu podobná těm mým v tomto věku. Jen technika šla dopředu, takže přání být déle na počítači jsem opravdu neměl, protože v mém dětství se počítače v domácnostech nevyskytovaly. Fakt taková doba byla.

Je podle Vás dobré mít sny i v dospělosti? A máte vy momentálně nějaké sny?

Sny jsou důležité v každém věku. Bez nich by se jedinec ani lidstvo nepohnulo z místa. Každý objev, každé dobrodružství začíná snem. Snem někoho o kom nejprve tvrdí, že je blázen, a následně ho prohlásí za génia. A vlastní sny? Ty samozřejmě mám. Ale neřeknu.

Jaké nejtipnější a nejvíce nereálné přání jste kdy měli? (Jako například chovat doma velrybu.)

Zrovna dneska jsem měl jedno přání. Nebylo moc vtipné, ale značně nereálné. To když jsem chtěl v 9. B, aby si po sobě uklidili rozlitou vodu na zemi. Chovat

velrybu ve vaně bylo proti tomuto přání něco naprosto všedního.

Kdybyste měl možnost mít přání o tom, že byste se setkal s nějakým významným fyzikem, třeba i mrtvým, jaký by to byl?

Byl by to český vědec, nositel Nobelovy ceny za fyziku. Mělo by to totiž tři pozitiva. Za prvé bych se s ním domluvil, za druhé by byl symbolem toho, že náš národ něco dokázal, za třetí, pokud bych se s tím měl reálně setkat, znamenalo by to, že se dožiji vysokého věku.

ELIŠKA DOUBRAVOVÁ

Když porovnáte svá přání z dětství s přáními vašich dětí, čím se od sebe liší?

Chtěli asi to stejné jako já.

Je podle Vás dobré mít sny i v dospělosti? A máte vy momentálně nějaké sny?

Určitě je dobré mít sny. Přeju si ale jediné, aby byli všichni zdraví a já měla práci.

Jaké nejvtipnější a nejvíce nereálné přání jste kdy měla? (Jako například chovat doma velrybu.)

Vždy jsem měla klasická přání. Chtěla jsem bydlet na vesnici a mít prasata a slepice. Nikdy se mi to nesplnilo.

Jaký Váš sen byste chtěla, aby se splnil?

Není to sice moc originální, ale asi podívat se do Karibiku.

DANIELA NOVOTNÁ

Když porovnáte svá přání z dětství s přáními vašich dětí, čím se od sebe liší?

Mám velké děti a proto je tato otázka „pasé“.

Je podle Vás dobré mít sny i v dospělosti?

Ano.

A máte vy momentálně nějaké sny?

Ano.

Jaké nejvtipnější a nejvíce nereálné přání jste kdy měla? (jako například chovat doma velrybu.)

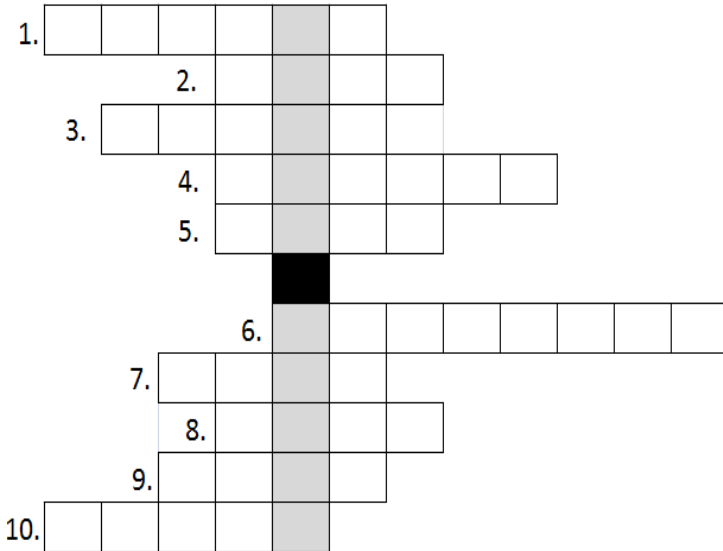
Být hrnčičem a mít hrnčířskou pec.

Kdybyste měla možnost mít přání o tom, že byste se setkala s nějakým významným malířem, třeba i mrtvým, jaký by to byl?

Salvador Dalí.

Aneta Hoznauerová a Natálie Pavlíčková, 9. B

KŘÍŽOVKA

1. Pokud byl předevčírem čtvrtek, co je dnes za den?
2. Řeka, která protéká Kolínem
3. Česká republika má 14 ... (Doplň)
4. Nejvyšší hora České republiky
5. Příklad na měření hmotnosti
6. Co potřebujete k narýsování rovné čáry?
7. Labe se vlévá do Severního ... (Doplň)
8. ... (Doplň) je moudřejší večera.
9. Básnický Měsíc
10. 10. 3. -16. 3. Jsou ...(Doplň) prázdniny.

Tajenka:

Tomáš Vladyka, David Ptáček, 9.B

Z HODIN ČEŠTINY

Jak nám jde nepřetržité psaní

Psát soustavně tři minuty v kuse zkusíme v hodinách slohu. Paní učitelka navrhne téma a už kontroluje hodinky. My musíme psát, aniž bychom se zastavili. Ne vždy se nám to podaří, to je jasné a často z toho vyjdou nesmysly, ale to prý nevádí...

Zde pár ukázek z posledního takového snažení.

Meteorologové tvrdí, že tato zima je jedna z nejteplejších zim za posledních 70 let. Minulý rok v únoru byly průměrně teploty -10°C a dnes? Dnes je o 10°C nadprůměr. Už začalo jaro, rozkvetly kytičky, začala létat havěť, ale co, vždyť jaro je krásné a když má přijít dříve, tak co, vždyť to je jedno. Jaro je super a zima? Brrrr, zima je studená a chladná a vůbec, jaro je lepší než zima, takže si nestěžujte.

Iveta Zvoníková, 9. B

Tato zima zdá se mi divná. Sněžilo možná tak pouze někdy...ani nevím, kdy a vydrželo to asi týden. Ani mi to moc nevádí. Aspoň jsem se nemusela tak moc teple oblékat a vlastně jsem se ani vůbec neobtěžovala koupit si zimní boty. Neříkám, že jsem se netěšila na to, až poválím bratra ve sněhu a budu házet všem sních za krk, ale jelikož by se mi stalo to samé, ani s tím problémem nemám. Zima se radši Česku vyhla, abychom ji nijak neukradli a odcestovala k pyramidám.

Marie Petricjuková, 9. B

Dvojka

Tento způsob zimy zdá se mi poněkud nešťastným, jelikož v mém rodném městě Kolín, které založil Přemysl Otakar II. a prohlásil ho za královské město, jelikož tu sníh byl asi jen deset dnů, což se mi zdá poněkud tropické. Podle mě je to způsobené globálním oteplováním a roční období se budou muset posunout na jiné měsíce za několik stovek let. Možná je to kravina, možná ne, ale když se člověk zamyslí, smysl to dává.

Filip Havrda, 9. B

nakreslila Lucie Klocová, 3. A

Spojovačka

Iveta Zvoníková, 9. B

Lyžák

Chtělo by to
nějak oživit!

Hopla
:DDD

Dvojka

**Tak zase
za rok...**

